

Брали висоти, потрапляли в засідки...

Важкі випробування довелося пройти 18-річним хлопчикам, яких Батьківщина направила на афганську війну. Варто зазначити, що попервах рішення про службу у військовому контингенті в Афганістані викликало в солдатів та офіцерів велике морально-психологічне піднесення. У ті дні командування одержувало чимало рапортів, в яких військовослужбовці просили направити їх туди. Ніхто не міг припустити, що миротворча місія перетвориться в кровопролитну десятирічну війну, яка забере життя тисяч наших солдатів і офіцерів. Питання її доцільності по-різному оцінюють сучасники. Але істина в тому, що молоді люди йшли воювати не за ордени та медалі. Вони свято вірили, що виконують інтернаціональний обов'язок.

У Сарненському ВПУ-22 працюють мешканці колишнього села Сарни, які навчалися в одному класі в одній і тій же школі - Сарненській ЗОШ № 3 І-ІІ ступенів, а потім усі разом пішли на війну. Так, Петро Лавренчук народився в робітничій родині. Батько Петро Васильович (нині покійний) працював водієм, автобуса, мама Галина Володимирівна - помічником повара на комбінаті громадського харчування. Окрім найстаршого Петра, в родині підростали донька Ніна та ще один син Василь. Усім дали професії. Петро здобув спеціальність механізатора меліоративних робіт у професійному закладі, в якому нині трудиться слюсарем-ремонтником.

Щойно закінчив його в 1982 році, як спецнабором забрали в армію, записали у зв'язківці. Упродовж 2 тижнів проходили карантин в Ізяславі, звідки сто чоловік перевели в Самарканд. Півроку юнак вивчав ЗАС апаратуру. Потім молодих солдатів розподілили на три групи. Одних забрали в Кабул, інших у Кандагар. Петру випало місто Кундуз, де дислоку-

вався мотострілковий полк. Потрапив у третю роту третього батальйону. Зв'язковим пробув там півроку. З Кундуза - на Баграм, кишлак Руха, де декілька днів проходив адаптацію. Вже на третій почалася бойова операція.

Воїнам на три дні давали субпайок, 900 патронів, три гранати, білі, червоні й зелені ракетниці, вогні для посадки вертольота... А в маленькій кишенці на поясі в патроні без кулі зберігали власні дані з домашньою адресою. Службу несли в найвищих горах на висоті 4200 м, де за два дні могли нікого не зустріти. Одні йшли вперед, хтось залишався в засаді, аби контролювати, чи немає хвостів, щоб вороги нікого не викрали. Тож через бінокль розглядали кожну ущелину.

Йшли стежкою один за одним на відстані 8-10 метрів: якщо першого покалічать, то другий залишиться живим. Так дистанція рятувала. В річці набирали фляги води. На очах Петра Лавренчука в побратима, який ішов попереду, відірвало ногу. Спочатку так розгубилися, що не знали, що робити. Нога хлопця так і залишилась лежати на дорозі, а пораненого потягли попід руки річкою по воді.

Покоління воїнів-афганців знає ціну життя, дружби, єдності, зберегло військову відданість і братерство. Ще досі тим, хто пройшов крізь афганське пекло, сниться, як горіли небо і земля. Ковток води цінувався, як золото. Але краще за очевидців про це ніхто не розкаже.

Коли потрапили в засідку, хлопці падали, як скошені снопи, один в одного на очах. Душмани розстрілювали в упор шквальним вогнем. Зв'язковий Петро Лавренчук включив рацію й працював лежачи, стежка в гори нагадувала свинцевий дощ. Сапер залишився також живим, а хлопчину з Одеси, який тільки два тижні пробув в Афганістані, наздогнала ворожа куля.

Найжахливіше на війні - смерть. Особливо товаришів. Воїни не могли збагнути, як це так: учора тільки розмовляли з побратимом, разом їли, сміялися, мріяли, а сьогодні його вбили? Після цього виникало бажання помсти й новобранці розуміли, що це війна, а вони виконують свій солдатський обов'язок. А ще вірили, що захищають Батьківщину й допомагають афганцям.

Петро розповів, як брали висоти, підривалися на протипіхотних мінах. І досі йому сняться походи, обличчя тих, хто стояв пліч-о-пліч. Коли повернувся додому, упродовж 16 років працював токарем на Сарненському заводі мостових технологічних конструкцій. Сподівався отримати житло, але папери так і залишилися лежати на полиці в шафі, а проблема - невирішеною. Тепер з родиною мешкають у батьківській хаті. Старший син Геннадій служив у військах, що охороняють Президента України. Менший Валентин обрав професію будівельника, яку освоїв в Сарненському ВПУ-22. Дружина Антоніна Василівна також працює в цьому професійному закладі.